

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évfolyam, 9. szám, 2010. szeptember

Interjú

Filmrovat

Fantasy

Horror

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:
Banderas, Craz, Maggoth, Zspider,
Kapitány, Ha'lathin, Homoergaster, Lidércfény HQ

Tartalom

FILMROVAT

2010 Második Űrodüsszeia /Homoergaster/ ..... 3.

INTERJÚ

Lavarhion, egy hiánypótló folyóirat /Lidércfény HQ/ 4.

VERSEK

Égess el /Banderas/ ..... 5.

Rossz kor /Craz/ ..... 5.

FANTASY

Egy sablonos boszorkány nem mindennapi
megpróbáltatásai /Craz/ ..... 6.

Mágia Magasztos Művészet - 1. rész /Ha'lathin/ ... 8.

SZÉPIRODALOM

Nehéz mesterség /Maggoth/ ..... 12.

HORROR

Sötét mosoly /Zspider/ ..... 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Nemere István: Mindennap merénylet -
A veszély ösvényein /Homoergaster/ ..... 15.

WarCraft Legendák - Első kötet /Kapitány/ ..... 16.

Helyreigazítás

Mottó: „Csak az hibázik, aki dolgozik.“ :)

Múlt havi számunk Interjú rovatába némi hiba csúszott. Az egyik mondat ugyanis sajnos félbe lett vágva. Az ominózus rész helyesen így szól: „...ez nem csak a magyar történelem, hanem az emberiség történelmének számára is meghatározó. Hisz külföldön is mindig éreztetik velünk, úrhajósokkal...”

A hibáért minden érintettől és olvasótól elnézést kérünk!

Köszöntő

Rövid leszek. Kimaradt a Kurgan történet, mert sajnálatos betegség miatt Homoergaster nem tudta befejezni. Van viszont sok más érdekesség, többek között Lavarhion interjú! Olvassátok jól! :) *Jimmy*

Hírek röviden

Honlapváltozások

Új honlapunk, a **v2.lidercfeny.hu** folyamatosan változik. A legújabb fejlesztésünk, hogy három hasábosak lettünk, s immár jobb oldalon találhatjátok meg a **Kapcsolatok**, az **AKF**, az új **Blogszemle** és az **Aloldalak** részeket.

Lidércfény Games

Egy ideje fut már, afféle oldalprojektként a Lidércfény Games nevű oldalunk (**games.lidercfeny.hu**) amelyen többnyire egyszerű, logikai játékokat, vagy egyéb érdekes programokat teszünk közzé. A legújabb fejlesztés a **Bölcs varázsló** nevet kapta, amelyben megkérhetjük a bölcs varázslót, hogy mondjon nekünk bölcs hasonlatokat, felhasználva az évtizedek alatt összegyűjtött tudását. Csak saját felelősségre használható, akárcsak az **Összeesküvés-elmélet generátor**. :-)

Interjú Nemere Istvánnal

Mint arról a múlt hónapban beszámoltunk, a július végén megrendezett HungaroConon lehetőségünk nyílt Nemere Istvánnal beszélgetni. Nemrégiben felkerült honlapunkra az akkor rögzített hanganyag, amely hivatalosan a **Lidércfény Rádió 9. adása**. Erre Homoergaster is hivatkozik könyvajánlójában, ahol elmondja, hogy a Nemere úr a beszélgetés során jókat anekdotázott a korabeli könyvkiadás viszontagságairól.

Az adás az alábbi címről tölthető le:

<http://www.lidercfeny.hu/radio/lfradio009.mp3>

Megjelent a szeptemberi Penna Magazin

A tartalomból:

- Könyvespolcon Horváth Viktor Török tükör c. könyve.
Bíró Szabolcs rovata

- Filmajánló: Még mindig Predators...

- Összefoglaló a 45. Karlovy Vary-i Nemzetközi Film Fesztiválról és a 6. BuSho Nemzetközi Rövidfilm Fesztiválról
Kulik Yvette

Interjú Mary Davies-szel a BuSho nemzetközi zsűrijének tagjával – Kulik Yvette

- Torinói kirándulás Michael Mansfielddel

- Zöldrovat

- Járóféld a Bükk-fennsíkon...

A magazin letölthető az alábbi címről:

http://tintaklub.hu/media/2010_penna-szept.pdf

Következő számunkban

Októberben többek között egy újabb '56-os fantasyvel jelentkezünk, melyben nem csak az akkori miliő, hanem egy vámpír is szerepet kap. Folytatjuk az alternatív Szentesen játszódó Mágia Magasztos Művészetét, valamint foglalkozunk majd a Philadelphia-kísérlettel is. Előreláthatólag zenerovattal is jelentkezünk.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 9. szám, 2010. szeptember**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító:

Fazekas Árpád: Carpet of Dreams - részlet
<http://cyrgaan.deviantart.com>

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Berecz Orsolya,
Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szenteseinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

2010, Második Űrodüsszeia

elmélkedés a 2010-ről, 2010-ben

Mottó:

„...és mert az egész galaxisban sem találtak becsesebb kincset az értelemnél, ennek születésénél bábáskodtak mindenütt.”

(Artur C. Clarke: 2010 Második Űrodüsszeia)

De régen volt már 1984, amikor Peter Hyams filmet készített A. C. Clarke két évvel korábbi könyvéből. A történet egy grandiózus sikerfilm folytatása, mely 1968-ban újragondolta a sci-fi film műfaját, iskolát teremtett, és hazavágta a szovjet sicc-fit. Ikonná vált, olyannyira, hogy egy évtizeddel később még George Lucas is ebből tanult. Sok évvel ezelőtt, amikor még nem láttam a 2001-et (még a Pentium Computer kor előtt) valaki mesélt róla. Azt regélte, hogy hosszú és érthetelen, meg hogy az elején valami majmokkal kísérleteznek. Nyilvánvalóan nem értett meg semmit, vagy (és) nem érkezett időben a vetítésre, így az elejéről lemaradt. A film elején ugyanis majomemberekről van szó, nem majmokról... No de a 2001 A Space Odyssey c. filmről már írtam, most 2010-ben a folytatásról fogok.

Stanley Kubrick fogalommá vált klasszisát természetesen nem akarta utánozni Hyams. Keretként használta, hogy elmesélhesse, mi történt azután. A kor, amiben az író megírta, a rendező megrendezte a 2010-et, a Reagan-kor csillagháborús hangulata. Ez a fojtott, hisztérikus milió rányomta a bélyegét erre a filmre. Mégpedig pozitívan, abban az értelemben, hogy a film alaphangja és üzenete a békevágy, a nemzetek közötti együttműködés, a közös jövő érdekében... huh, mintha a korabeli propagandát idézném. Ma már természetesen másként tekintünk a „csillagháborús tervre”. Számtalan tanulmány bizonyítja, hogy ez egy okos taktika volt a Szovjetunió tönkrefegyverkezése és felszámolása céljából. Itt, most 2010-ben pontosan látjuk, hogy ez nagyon be is jött. A kor művészei ezt azonban nem tudhatták, ők féltek, és nem akartak félni. A félelem egy másik markáns filmje a „Másnap” (1984) mely konkrétan bemutatja a nukleáris háborút és hatásait. Visszatérve a 2010-hez, ez egy klasszikus sci-fi film, mottója a béke mellett a kapcsolat. A fejlődésben messzire jutott idegeneknek már nincs is testük, Kozmikus szinten tevékenykednek, tenyésztik az életet. David Bowman, a 2001 életben maradt pilótája egy közülük, ezúttal hírvivőként.

Dr. Heywood Floyd-ot, az űrkutatói hivatal egykori vezetőjét, aki a 2001-ben még átveri az oroszokat - '68-ban ez természetes -, most egy orosz tudós noszogatja, hogy térjen vissza, és segítsen kideríteni mi is történt a Discovery-vel. (Akik nem látták a 2001-et, azoknak leírom: a Discovery az nem a tv-csatorna, és nem is az űrsikló. Ezeket a '68-as film űrhajójáról nevezték el!) Ebben a filmben Roy Scheider alakítja, értelemszerűen nem ő volt a '68-as Floyd. Végül ő meg két másik amerikai, köztük dr. Csandra, aki HAL 9000-et építette, elindulnak egy szovjet űrhajón, a Leonov-on a távoli Jupiter felé. A film űrjelenetei a kor - 1984 - szintjén elég jók, hiszen eddigre bemutatták a klasszikus Star Wars filmeket, melyek forradalmasították a filmkészítést. (A klasszis trilógia harmadik ep-je, A Jedi visszatér 83-as! Ez a néhány év ott az évtized közepén dúsan termelt, bár mi itt a cucializmuslincában ebből

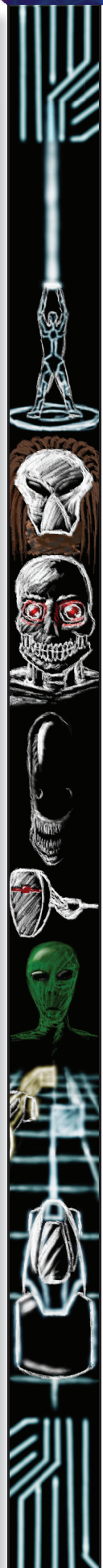
nem sokat láttunk, hacsak nem videón.) Nem áll szándékomban elmesélni a teljes filmet, de két számomra igen kedves jelenetről azért hagy potyogtassak el néhány(j!) karaktert.

A digitális kor előtti filmek egyik csúcspillanata, amikor egy orosz és egy amerikai tudós átszáll az Ió felett pörgő Discovery-re. A háttérben a brutális Jupiter, alant a vörösén izzó Ió, a kettő között a zömök orosz hajó, a Leonov, meg a feldobott pálcaként forgó Discovery. Már ez se semmi látvány, hanem a két űrhajós átlebegése a hosszú pörgettyűre... hát, az még most is csemege. Az amerikai be van tojva rendesen, inkább orosz nyelvleckét vesz, csak ne kelljen a lába alá néznie. Ahogy hangyaként araszolnak azon a fémpálcán, a zene és a változó fények összjátéka még a jelenkori nézőt is megragadja. Valószínűleg 1984-ben ez még nagyobb szót, főleg moziban. Nálunk legjobb tudomásom szerint nem vetítették. Az elhagyott hajó zsilipjét kézzel nyitják ki, ekkor kirepül az űrbe valami... hiába kockázza az ember, nem derül ki, micsoda. Odabenn az orosz beleszippan a levegőbe, nagyon hideg, de van oxigén... meg bűz. Az orosz is bepánikol, azt hiszi, Bowman rothadó hulláját szagolja. Alig tudják lecsillapítani, hogy ez csak a megromlott, aztán megfagyott élelmiszer.

A másik kedvencem Bowman visszatérése... kísértetként. Elbűcsúzik az egykori feleségétől, megfésüli a haladokló anyját. Ezek a jelenetek a kor divatos szellemhorrorjaiban is elmennének. A legsúlyosabb azonban, amikor Bowman a Discovery fedélzetén dr. Floyd-ot noszogatja, hogy sürgősen hagyják el a Jupiter környékét, mert hamarosan nagy dolgok fognak történni, és az árt az egészségnek. A '68-ban Bowman-t alakító színész, Keir Duella itt visszatér. Ismét eljártssa az elbűvölt nézőnek David Bowmant. Jól tartja magát, és a maszkmester is remekelt. Ráadásul, miközben az elképedt Floyddal beszélget, Bowman állandóan változik. Hol fiatalember, hol öreg, a végén pedig Floyd megpillantja a csillaggyermeket! Nem semmi! Miközben a Jupiter kezd magába roskadni, a megpucoló Leonovnak szüksége van a Discovery üzemanyagára is. Hálnak ezúttal nem hazudnak, így nem is buggyan meg, teljesíti a küldetést. A rendszer második napjaként felragyogó Jupiter tűzbuborékja elemésztí a Discoveryt, de a Leonov, fedélzetén az emberekkel, megmenekül. Miközben a Földön a háború helyett az enyhülés tör ki, az egykori Jupiter Európa nevű holdján a jég elpárolog, és fejlődésnek indul az addig a mélyben vegetáló élet!

Kicsit hurraoptimista film ez, olyan régimódi, de nekem tetszik, bevallom. A 2010 nem lett ikon, mint nagynevű elődje. Folytatás maradt. De ha nem figyelünk a meghaladott részletekre, a film az „egy nézhető régi sci-fi” kategóriájában előkelő helyen áll. A 2001 csak érintette a politikát, témája a sci-fi Szent Grálja: a kapcsolat. A 2010 egy markáns politikai üzenetbe ágyazva meséli tovább a kapcsolat történetét. A 2001-hez képest, melynek nagyívű látványvilága nem csak a szovjet, hanem a nyugati filmet is sokkolta, ez csupán egy folytatás. Nincs kultusza. Talán ezért van az, hogy bár Clarke 4 kötetes sagát írt a 2001-ből, csak két film készült. Ezidáig...

Homoergaster

Interjú – Lavarhion, egy hiánypótló folyóirat

Az alábbiakban Csepeli Noémivel, a Lavarhion folyóirat főszerkesztőjével készült interjúnkat olvashatjátok. A Lavarhion egy letölthető, ingyenes, negyedévente megjelenő, a M.A.G.U.S. szerepjáték világával foglalkozó folyóirat, mely véleményünk szerint jelenleg hiánypótló a hazai szerepjátékosok körében, annak ellenére, hogy a konkrét játékhoz nem ad kézzel fogható anyagokat. Ám a megjelent számokban olvasható írások igen jó hangulatot, alapot teremthetnek egy-egy kalandhoz. Lássuk hát, milyen is ez a kiadvány a főszerkesztő szemével.

Lidércfény HQ: Mikor indult a Lavarhion?

Csepeli Noémi: A filejaim arról árulkodnak, hogy bizony 2007 nyarán, júliusban készült el az első pdf. Három éve.

LFHQ: Kik indították a lapot? Megmaradt azóta a szerkesztői, cikkírói gárda?

Noémi: Szerepjátékos barátaimmal indítottam el a Lavarhiont. Lelkes írók, grafikusok, játékosok. Néhány név ismerős lehet az Erioni Harsona impresszumából.

Megmaradt a szerkesztői gárda. Vagyis inkább úgy fogalmaznék: csak bővültünk. Bár igaz, hogy nem mindenki ír, rajzol minden számba.

LFHQ: Mi volt a cél a lap indításakor?

Noémi: Mint ahogy te is fogalmaztál, egy hiánypótló újság létrehozása. Ynev világát gazdagítani, kaland- és karakter ötleteket adni a játékosoknak. Apró fehér foltokat kiszínesíteni. Mindezek mellett teret adni kezdő íróknak és grafikusoknak, hogy megmutathassák tehetségüket. A Lavarhion szerkesztői gárdája nyílt, ha valaki tehetséget érez magában, szeretettel várjuk.

LFHQ: Sikerült ezt a célt mára elérni? Változott azóta valamely célkitűzéseitek?

Noémi: Igen és nem. De bővebben:

Sok fiatal tehetséggel találkoztam és jelent meg nálunk írása, képe. A szemem előtt fejlődnek, tökéletesednek. Ez igen szívmengető érzés.

Sokrészről hallottam már vissza, hogy milyen jó kis kalandötletet adott egy cikk, vagy hogy egy leírást, hogyan használtak fel a kalandban.

Ezért érdemes csinálni. És ezért úgy gondolom, szükségtelen megváltoztatni a célkitűzéseinket.

LFHQ: Volt-e előzménye a Lavarhion indításának?

Noémi: Az Erioni Harsonát tudnám megnevezni. Anno többünk a szerkesztői gárdához tartozott, innen származik a munkastílus, hogy három havonta jelenünk meg, például.

LFHQ: A kiadványban csak a M.A.G.U.S. szerepjáték világával foglalkoztok. Miért, illetve volt-e ebből valamilyen problémátok, ismerve a Valhalla utáni nem túl megnyugtató állapotokat?

Noémi: Még nem. Hála az egeknek! Hozzáteszem, nem volt túl könnyű kideríteni, kinél is vannak a jogok illetve megszerezni az engedélyt, hogy megjelenjünk. Nem mintha bárkinek is fájna a Lavarhion, vagy jogilag sok vizet zavarnánk, de azért jobb a békeség.

LFHQ: Vagytok-e valamilyen kapcsolatban a M.A.G.U.S. jelenlegi, illetve volt jogtulajdonosaival?

Noémi: Hivatalosan csak annyiban, hogy megkaptuk az engedélyeket.

LFHQ: Mondanál pár szót arról, mi a menete egy-egy szám elkészítésének?

Noémi: Bő három-négy hónap alatt készül el egy egy szám. Általában egy kötetlen megbeszéléssel indul, ahol megvitatjuk a történeteket, miről fogunk írni, illetve milyen változtatásokat szeretnénk/kellene eszközölni. Az írók megkapják a leadási határidőt. Egy hónapjuk van az írásaik elkészítésére.

Miután beérkeznek a cikkek, a grafikusok is megkapják a feladatokat és a grafikai leadási határidőt. Amíg készülnek rajzok, addig kijavítjuk a cikkeket. A harmadik hónapban tördelés következik. A betördelt anyagot még egy szűz szem átnézi és utána jelenik meg az adott szám.

LFHQ: Hogyan és mikor kerültél kapcsolatba a M.A.G.U.S. világával?

Noémi: Először általános iskolában találkoztam a M.A.G.U.S. könyvvel, amiről akkor még fogalmam sem volt, micsoda. Később hallottam róla, hogy létezik egy ilyen játék és szívesen kipróbáltam volna, de egyetlen szerepjátékos haverom sem volt. Végül - az első egyetemi éveimben - az akkori szerelmem mutatta meg nekem, mi is az. Ő akkor már évek óta játszott.

LFHQ: Foglalkozol más szerepjátékokkal is? Ha igen, melyek azok?

Noémi: Persze, mi az, hogy! Habár nálunk a M.A.G.U.S. a kedvenc, szoktunk Shadowrun-ozni, Star Wars-ozni, néha Vampire-t és Alient játszunk.

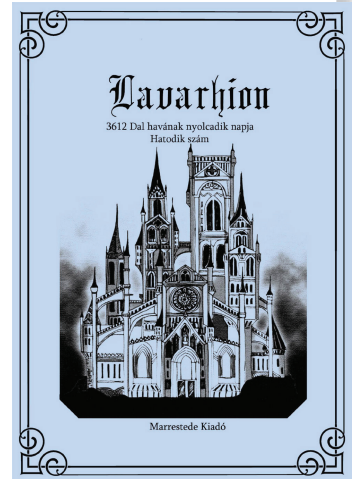
LFHQ: Miután nem csak főszerkesztője, hanem cikkírója is vagy a Lavarhionnak, mesélnél arról, mik a személyes motivációid a lap készítésében? Mi fogott meg annyira, hogy ilyen szinten elkezdj foglalkozni a M.A.G.U.S.-sal?

Noémi: A szerepjáték, ahogy az írás és a rajz is, szerelem. Másrészt teret adni ismeretlen tehetségeknek több, mint hálás feladat.

LFHQ: Lehet-e tudni, mekkora olvasótábora van a Lavarhionnak, milyen népszerűségnek örvend? Hiszen elég nagy a magyarországi szerepjátékos közönség, amelynek nagy része a M.A.G.U.S. világával ismerkedett meg először.

Noémi: Látod, ez igen érdekes kérdés. Eddig majdnem ötezen töltötték le az újságot. Átlagosan minden számat háromszázszor, ám a régieket négy-ötszázszor. Ezek azonban mind arc nélkül számok, adatok.

A Lavarhiont sokszor elhívják táborokba illetve szerepjátékos rendezvényekre, ilyenkor sok játékosal találkozom. Az első időszakban még csak nem is hallottak az újságról, ám mostanság egyre több, cikkekkel kapcsolatos visszajelzést kapok: mi tetszett, mit használtak fel egy-egy játékhoz, mit kellene megváltoztatni, melyik kép tetszett nekik.

LFHQ: Milyen visszajelzéseket kaptok? Vannak építő jellegű kritikák?

Noémi: Sokkal több pozitív visszajelzést kapunk, mint ahogy számítottam az elején. Sokkal többet, mint amennyi negatívát. Természetesen kaptunk néhány igen hasznos építő kritikát is, illetve a hozzánk intézett kérdésekből is sok mindent ki lehet olvasni arról, hogy mit kellene másképp csinálni, és mi volt a jó.

LFHQ: A kiadványotokban lényegében inkább hangulatkeltő, ötletadó írások, úti beszámolók, világleírások, novellák vannak. Tervezték-e, illetve lehetséges lesz-e a jövőben, hogy pl. az ismertett lények, szörnyek, karakterek konkrét, számértékben meghatározott tulajdonságait is ismertessétek, hogy a kalandmesterek, játékosok azokat könnyebben felhasználhassák?

Noémi: Nem tervezzük, hogy a játéktechnika is megjelenjen az újságban. Egyrészt, mert az eredeti célkitűzések közt szerepelt ennek mellőzése. Másrészt pedig azért, mert a M.A.G.U.S.-nak immár négyféle rendszere van, ezek mindegyikére az újság keretein belül nem tudunk technikai részleteket megjelentetni, viszont nem szeretnénk egyiket sem előnyben részesíteni a másik kárára.

LFHQ: Eddig két tematikus különszámmal jelentkeztetek. Mondanál ezekről valamit?

Noémi: Szívem szerint idézném mindkettő előszavát szó szerint, de inkább röviden összefoglalom.

A Lavarhioni mesékben az eddig megjelent novellákat gyűjtöttük össze. Tudom jól, vannak, akiket nem érdekelnek az úti beszámolók, vagy szörnyek leírásai, de kedvelik a novellákat. Nekik kedveskedtünk ezzel.

A Lavarhioni álmok pedig személyes indítatásból készült. Én szoktam betördelni a Lavarhiont, és mindig nagyszerű képek érkeznek. Ám ezeket, hogy beférjenek az adott hasábméretbe, apróra össze kellett zsugorítanom. Minden egyes alkalommal vérzik a szívem. Meg akartam mutatni mindenkinek, hogy valójában milyen nagyszerűek is ezek a grafikák, illetve bemutatni még egy-két, meg nem jelent rajzot a grafikusainktól.

LFHQ: Miket terveztek a jövőben? Lesznek-e folytatások az eddigi írásokhoz, vagy valamilyen új tematikus különszám?

Noémi: Igen, lesznek. Most jött ki a Toron és Quiron-tenger, aminek a kilencedik szám lesz majd a folytatása. Előtte pedig az Elátkozott vidékhez kapcsolódtak az írások. De sorra szeretnénk venni Ynev tájegységeit, úgymint Erion, Északi szövetség államai, Déli államok, Gorvik, Ediomad, Alidax, stb. Persze ez még elég képlekeny, mindig az adott szám megbeszélésén derül ki, miről is fogunk írni.

LFHQ: Van-e egyéb gondolatod, amit még megosztanál az olvasókkal?

Noémi: Játzatok sokat! Alkossatok sokat! Hogy szebb legyen kicsiny (szerepjátékos) világunk.

LFHQ: Köszönjük szépen az interjút!

Noémi: Köszönöm a lehetőséget.

A kiadvány honlapja, ahonnan az egyes számok ingyenesen letölthetők: <http://lavarhion.uuuq.com/>

Égess el!

Te csak annyi vagy, amit mások mondtak
A hírek sohasem rólad szólnak
Egy hazug és olcsó kurva vagy:
Bárkinek eladnád magad.
Én az vagyok, ami lenni akarsz
És te megőrülsz, csak hogy elpusztíthass:
Tán azt hiszed, te gyáva féreg
Hogy dühöd hatalma ölni képes?
És hátba támadsz, mert azt gondolod,
Hogy te vagy az úr, ha én meghalok!

Mit kívánsz a tükörbe nézve?
Magadat látod, és engem köpsz le!
Mit kívánsz a tükörbe nézve?
Magadat látod, és engem köpsz le-

Égess el!
Ha azt hiszed, hogy a helyembe léphetsz
Ha azt hiszed, hogy ezzel legyőzhetsz
Én százszor jobb vagyok nálad
Égess el!
Megölheted a testemet
De a rabszolgád soha nem leszek
Hát égess, égess el!

Banderas

Rossz kor

égig érő magas hegyek
most menedékem legyetek
titkos fennsík óvj meg engem
édes életem

drága enyhet adó lombok
régén járt úton bolyongok
társaim csak kínzó gondok;
vésszes képzetem

kedves otthonom most vérben
úszik, emberek tüzeiben
ég, hát szálljon fel az égig
könnyes énekem

halkan zúgó fenyőerdő
mondd mit hoz az eljövendő
szétesik-e széthullik-e
szeretett hazám

ősi nemes elfek vére
legutolsó menedéke
elrejtess-e és mondd lesz-e
új remény talán

vagy csak e hely lesz a sírom
soraimat szélbe sírom
végső búcsúversem írom
rossz kor hajnalán

Craz

Egy sablonos boszorkány nem mindennapi megpróbáltatásai

Kyruqa igazi mezei boszorkány volt. Először lápi boszorkány akart lenni, de amikor másfél évvel ezelőtt harmadszor ébredt arra, hogy a fáradságos munkával felépített kunyhója ismét süllyedni kezdett, belátta, előnyösebb a mezei boszorkány lét.

Egy tűnődő pillantást vetett eddigi lakhelyére, amely már csak pár centivel volt magasabb nála, majd beletörődő sóhajjal kezdett neki a kipakolásnak. Pár óra alatt végzett, nosztalgizva (huszonakárhány évének teljes lendületével) nézte a saját kézzel felhúzott – hármasszámú – épületet, majd a húsz méterrel mellette süllyedő kettes számút. A legrégebbi kunyhójának már csak a teteje látszott ki, a sártengerből.

Később valaki megemlítette neki, hogy cölöpökre kellett volna építkeznie. Ezt nem értette, ugyanis egyik nap kipróbálta, de a mocsárra lerakott (vízszintesen elhelyezett) farönköket pár óra alatt lehúzta a szürke iszap kérérlhetetlen keze.

A mező szélére épített négyes számú kunyhó viszont igazán formásra sikeredett. Olyan kimondottan boszorkányosra. Sokat töprengett rajta, hogy ő maga miként lehetne szintén boszorkányos kinézetű.

Mert inkább hasonlított egy kardtáncosra (legalábbis ahogy ő képzelte el), ami nem jó, mivel szeretett volna sablonos boszorkány lenni. Két hete nagy lépést tett ezen irányba, ugyanis rájött, miként javíthatna a helyzeten. Elhatározta, hogy púpos lesz. Nagyon büszkévé tette, amikor sikerült, mert nem kis munkájába telt, míg hosszú ideig végzett speciális tornamutatványoknak köszönhetően végre meghúzódott a hátizma.

Ezt két tükör segítségével elégedetten szemrevételezte, majd vetett egy pillantást profiljára is. Rendben lévőnek találta, ezért kacsintott egyet a tükörképének. Az pár gondolatnyi késéssel visszakacsintott.

Kyruqa szeme zöld volt, árnyalata a boszorkány hangulatától függött. Amikor vidám kedvű, vidámszöld; amikor mérges, mérgeszöld; amikor megijedt, sápadtzöld, amikor aludt, akkor ezt nem lehetett megállapítani. Viszont erős érzelemkitörések alkalmával apró vörös folatok vándoroltak a haragoszöldben, mint gyorsan nyíló rózsák.

Legutóbb ezt a nem mindennapi jelenséget Ubul váltotta ki belőle, aki – először és utoljára – a kunyhóban tüzeskedett. Ubul a sárkányfélék családjába tartozott, sőt mi több Kyruqa családjába is – mely így már két főt számlált. Fülétől a farkáig úgy nyolcvan centis lehetett, a farkától a feje búbjáig nyolcvanöt. De nem lehetett pontosan lemérni, mert állandóan mocorgott. Büntetésül meg kellett fürdenie, amit igen zokon vett.

Házisárkány létére igen bátor volt, és emellett hasznos házőrző. Fogott már például elbizakodott betörőt, eltévedt manót, rövidebb nyakú zebra-pintyét, és egyszer egy egeret is, de azzal nem tudott igazán mit kezdeni. Mindenesetre egy kecses mozdulattal a levegőbe emelte, kilőtt rá egy lángcsóvát, majd szőröstül-bőrüstül-kormostul elfogyasztotta. Persze csak kint a kunyhó előtt, okulva az emlékezetes fürdésből.

***

Kyruqa a közeli városba eredetileg csak medvecsapdáért indult. Útközben jutott eszébe, hogy be kell ugrania a szenesemberhez is – ugyanis nála szokta beszerezni azokat a hasábszerű széndarabokat, amik nagyszerűen

megfeleltek, ha kisebb idéző kört kellett rajzolnia. Nem messze a főtértől felfedezett egy új boltot, oda is betért. Bent elmerült a különféle szárított növényi komponensek szemlélésében, így kissé váratlanul érte a mögötte megszólaló hang.

– Szép sárkányod van, nincs sok gond veled?

– Kell hozzá egy kis türelem – felelte Kyruqa, miközben szemrevételezte az üzlet tulajdonosát. – Ilyen gyenge lenne az álcázó ráolvasás? – vakargatta meg Ubul füle tövével az érzékeny pikkelyeket, a sárkány elégedetten nyújtózott a vállán.

– Ja, nem, csak a bolt biztonsági rendszere jelzett nekem – a varázsló tétován keresni kezdett valamit fekete köpönye jökora külső zsebében. – Szereti az egereket?

– Mindig hordasz magaddal elhunyt rágszálókat? – érdeklődött a boszi, mikor beszélgető partnere a farkánál fogva kihúzott a zsebéből egy természetes példányt.

– Ja, nem, csak a legutóbbi famulusom fogott egy párat másodállásban.

– A legutóbbi? – húzta fel jobb szemöldökét Kyruqa.

– Sajnos balesetet szenvedett – merengett a setét alak. – Belemászott a teleportációs elven működő szemétkidobóba.

– És nem találtad meg a szemét között?

– Ja, de, de csak az első felét, a másik itt maradt.

– Aha, így érthető – summázta a zöld szemű boszorkány. – Van vérfüved?

– Ja. Friss, vagy szárított? Komponensnek, vagy varázstálba főzni?

– Szárítva, ha lehet.

– Sokan keresik, és nehéz beszerezni, mert általában mocsarakban fordul elő.

– Nekem mondd? A múltkori vérfű beszerzésem során iszappakolást kellett végezniem.

– Ja... hogy mit, iszappakolást? – értetlenkedett a bolt-tulajdonos.

– Aha. Sajnos megcsúsztam, bele a mocsárba, és a rám ragadt, de feleslegesnek ítélt sármennyiséget visszapakoltam a helyére – válaszolta magyarázólag a boszi.

– Ja, de, ja – fejezte ki magát érthetően Kókuszpók, majd – szintén érthetően – inkább elment a kérdéses növényért, hátrahagyva a döglött egeret, az azt szemlélő házisárkányt és az ártatlanul mosolygó mezei boszorkányt.

Kyruqa húsz perc elteltével távozott egy nagy adag szárított vérfűvel, a jóllakott Ubullal, valamint egy új tapasztalattal, ami egy setét varázsló kommunikációs képességével állt kapcsolatban.

***

A medvecsapda már igencsak húzta Kyruqa vállát, de azzal lelkesítette magát, hogy egy fertályórán belül hazakerül. Ubul is fáradtan repkedett – a láthatatlanná tévő varázs már lefoszlott róla, csak a város falai között volt rá szükség, a kisebb-nagyobb bonyodalmak elkerülése végett.

Pár hónapja például egy napfényes délutánon Gyökéharomnak, amikor kilépett a Nyakonöntött Próbagoblin főbejáratán, egy döglött galamb esett a fejére. Szegény dombi törpét ez annyira meglepte, hogy még káromkodni is elfelejtett. (Így a közelében elhelyezkedő

esetleges fültanúk lemaradtak egy olyan mondatról, mint például: Ó, hogy az a ragyás bányaréms cikkcakkozza ki a füledet, aki vasárnap – mert akkor még a bányászok se dolgoznak – betér egy a bánya titkos vészkijáratához közel eső falu kis kocsmájába – persze kisebb riadalmat keltve, de a kocsmáros megnyugtatja a törzsvendégeit, hogy nem kell annyira berezelní, hátha csak italozni tért be a kedves idős hölgy –, hátha talál ott egy szabadnapos bányászt, de mivel a kocsmáros bányásztartalma erősen közelít a nullához – csak egy ember iszogot ott, aki volt valaha a föld alatt, de akkor is csak azért, mert fogadtak idióta haverjaival, hogy eltölt egy éjszakát a kastély kriptájában, de vesztett, és azóta irtózik a gondolattól is, hogy lejjebb helyezkedjen el, mint amikor részegen, négykézláb közlekedik hazafelé egy-egy jól sikerült határozottan görbe este után –, letesz riogató szándékáról és csak egy korsó manópalinkát rendel a jelenlévők nagy örömeire, de ne egyszerű cikkcakkokkal tegye, hanem vigyen bele a műveltségbe valamilyen népi motívumot, hogy hosszú távon emlékezetes maradjon az a cikkcakk.) Pláne, amikor a döglött galamb fogta magát, lassan a levegőbe emelkedett, és kis darabok kezdtek eltűnődni belőle. A törpe tátott szájjal figyelte a galambfogtatkozást, majd legyintett egyet, és visszafordult még egy korsó sörért.

Ubul ezek után le lett tiltva a galambokról is.

***

Tehát a medvecsapda már igencsak húzta Kyruga vállát, s miközben azon gondolkodott, hogy a medvéknek miért is kell olyan toladóknak lenniük, lódobogást hallott. Azaz nem is. Lópata dobogást inkább.

Az úton úgy ötven méterre feltűnt egy vágató lovas, egy kóbor fehér lovas szőke lovon. Meglenggette méreletes pallosát és így kiáltott:

– Megmentelek, ó drága hölgy, ama bestia karmai közül!

Kyruga amint megpillantotta a kóbor fehér lovasot (szőke lovon), azon nyomban valami furcsát érzett. Hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy mi is ez, csak bámulta a vágatóval közlő fehér lovasot (szőke lovon).

Kyruga amint megpillantotta a kóbor fehér lovasot (szőke lovon), azon nyomban valami furcsát érzett. Hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy mi is ez, csak bámulta a vágatóval közlő fehér lovasot (szőke lovon).

Kyruga amint megpillantotta a kóbor fehér lovasot (szőke lovon), azon nyomban valami furcsát érzett. Hirtelen nem is tudta eldönteni, hogy mi is ez, csak bámulta a vágatóval közlő fehér lovasot (szőke lovon).

Aztán már csak arra riadt, hogy a lovas lefékez előtte, és Ubul felé hadonászik fegyverével. Ezt persze nem

hagyhatta, így gyorsan mozdulatlaná változtatta.

Pár perc múlva nagy nehézségek árán keresztbe fektette a kővé tett kóbor fehér lovasot a szőke közlekedési eszközén, nekitámasztotta a medvecsapdát, és megfogva a kantárszárát hazaindult.

***

A kunyhó előtt kikötötte a szőke lovas egy közeli fához, majd adott neki néhány tuskés ágat egy nemrég kiszáradt rózsabokorról, mert valamiért azt hitte, hogy azt szeretik a lovasok.

A medvecsapdát a kunyhó mellé, a kővé tett kóbor fehér lovasot a kinti asztalra fektette. Kíváncsiságból megkopogtatta a fehér pánccelt, de az a fizikai kölcsönhatás során kőként viselkedett, csakúgy, mint maga a lovas.

Bement tehát a kunyhóba a visszaváltoztató varázsitálért.

Végül az egész italos ládát kihozta, de hiába pakolta ki az összeset, kőből visszaváltoztatót nem talált közte. Volt ott háromheti kancsalságot okozó ital, hasfájás elleni ital, hasfájást okozó ital, hajnövesztő ital, kopasz-ságot okozó ital, békává változtató ital, békából visszaváltoztató ital, szerelmi bájjal, kijózanító ital, valamint Kyruga Kisebb Idézési Segéditala, (persze utóbbi saját találmány), csak a keresett varázsitál nem.

Sóhajtván állt fel, majd nem sokára egy könyvvel tért vissza. Ez állt a borítóján: Késérű élettapasztalataim, avagy intelmek egy kezdő (ez a szó két határozott vonallal keresztben áthúzva) haladó bo-szorkány számára.

Ubul közelről élve a kínálózó lehetőséggel, hogy gazdája nem figyel rá, szemügyre vette mindegyik fiolát, sőt meg is szagolgatta.

Kyruga kinyitotta a könyvet, majd a Ne építés mocsárban házat, és a Ne egyél skjakjgombát – tényleg keserű alá beírta, hogy: Ne változtass elhamarkodottan senkit kővé, ha nem vagy biztos benne, hogy van otthon visszaváltoztató varázsitálod.

A szőke ló nyerítésére – aki megszurta a nyelvét egy rózsatuskével – felnézett, és észrevette, amint kedvenc sárkánya éppen a szerelmi bájjal felíratú üvegcsébe próbál belelefetyelni.

Kyruga erre elmosolyodott, és bár ugyan nem ugrott be neki azonnal a kővé tett kóbor fehér lovasot érintő probléma megoldása, de legalább rájött, hogyan keletkeztek a pegazusok.

Craz

Berecz Orsolya:
Sámánasszony

Mágia Magasból Művészetből – 1. rész

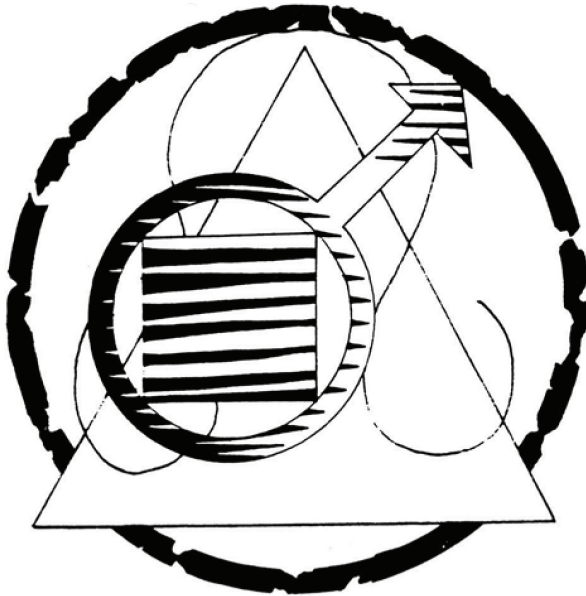
- Ha mestere vagy a mágiának, mestere lehetsz másoknak.

Ha mestere vagy az elmédnek, mestere lehetsz önmagadnak.

- Tremere

- *Voluntas vincit omnia.* (Az Akarat legyőz mindent.)

- Tremere Mottó

Az Úr 1205. esztendejének kora tavasza,
valahol az Alföldön
(a hermetikus időszámítás szerint 1344. év)

Mirelle sohasem rajongott a lovakért, talán azért, mert otthonülő fajta volt. Ám a jelenlegi megbízatása megkívánta, hogy ebbe az elmaradott országba jöjjön a tucatnyi főből álló kíséretével. Baloldalán lovagolt Friderika, akit a szobalánya betegsége miatt Bécsben kért maga mellé a kísérete kiegészítésére. A lány jobban szerette, ha csak Erikának szólítják. A vékony, de izmos szolgálo nem ért meg másfél tucatnyi nyarat. Láthatóan élvezte a szabadságot, és azt, hogy lovon ülhet. A levegő hűvös volt, a tél még érezte, hogy kemény volt, de az eljövendő nyár is már adott ízelítőt abból, hogy idén is bőséges lesz a termés a forró időjárás végett, akár a szerelemesek első együttléte.

Ahogy továbblovagoltak, a kora tavaszi, hideg eső szemerkélni kezdett. Mirelle-t nem zavarta, mivel egy különleges kabátot viselt, mint az utóbbi öt évben mindig, valahányszor kimozdult otthonról. A ruhadarab különlegessége abban rejlett, hogy sem a vizet, sem a hideget nem engedte át, mivel elemi tűz és víz vist, azaz fizikai formát öltött hatalmat használtak fel az elkészítésekor. Lassan végigsimított rajta, és felidézte, hogyan jutott hozzá.

A kabátot ajándékba kapta - persze a legnagyobb titokban, mivel egy quaesitor nem fogadhat el semmiféle ajándékot, mert akkor a pártatlansága megkérdőjeleződik. A Verditius Ház mágusa adta, mert bebizonyította annak

ártatlanságát, és ő így kívánta kifejezni a háláját. A férfi nem szerette volna, hogy Mirelle-t megvádolják azzal, hogy részrehajlóan nyomoz. Ezért megvárta, hogy lezáruljon az ügy, és visszatérjen fekete-erdei otthonába. Egy hónappal később egy halandó futárral küldette el a kabátot Mirelle-nek. A mágia segítségével derítette ki, hogy a mágus készítette neki.

A Verditius Házba tartó mágusok nem úgy varázsolnak, mint Hermész Rendjének más tagjai, de a legjobb varázstárgyakat készítik a Rend számára. Mirelle mágustársát azzal vádolták meg, hogy készített egy botot, melyre egy Pokoltüzes Golyóbist varázslatot mondott, és fegyverként használta azt több más mágus ellen. Egyikőjüket meg is gyilkolta vele. Igazság szerint valóban készített egy ilyen botot, de azt a műhelyében tartotta elzárva mindenki elől. Legalábbis ezt hitte. Egyik társa ellopta, mivel féltékeny volt rá, és megpróbálta befekettetni a férfit. Ám szerencsére Mirelle kiderítette az igazságot. Mivel látott már egyet s másét életében, mióta csatlakozott a Guernicus mágikus Rendházhoz, mint bíra, azaz quaesitor. A rendház teljes jogú tagjaként nyomoznia kellett más varázslók után. Magyarországra is emiatt kellett jönnie.

Öt napja voltak úton Budáról, az ország királyi városából. Mirelle gyűlölt a szabad ég alatt éjszakázni, ezért nagyon rosszul érezte magát, de igyekezett magát tartani az emberei előtt. Nehogy már pont egy mágus legyen rosszul a pórnép előtt?

Odalovagolt mellé a kíséret marcona, keménykötésű kapitánya, és így szólt:

- Ūrnóm! Észak felől egy kisebb csapat követ bennünket. Lehetnek vagy tucatnyian. Nincs kizárva, hogy rablók.

Mirelle csak bólintott, tudomásul véve a kapitány jelentését. Tisztában volt vele, hogy Helmut ritkán téved. Bár eléggé furcsa a lovas útonálló, de Magyarország különös volt számára.

- Kapitány! Tegyen belátása szerint! - ezzel a férfi ellovagolt, és kiadta a megfelelő parancsokat. Mirelle nem szívesen pazarolta volna a varázstudományát holmi jöttment zsványokra. Persze ha a harc kezdene elfajulni, a kíséretéhez tartozókat bármi áron meg fogja védeni.

- Készüljete! - szólt a kísérethez tartó katonákhoz a kapitány. Asszonyom! Önök pedig próbáljanak elmenekülni, így jobban meg tudjuk önöket védeni - ezzel megfordította a lovat, majd féltucat emberével ellovagolt a támadók irányába.

- Siessünk előre, asszonyom! Majd a vitéz urak elintézik a csöcseléket - mondta félelemtől reszkető hanggal Erika.

Ám a mostani helyzet valóban veszélyesnek tűnt, de bízott magában és az Úr segítségével. A támadók sem voltak restek - rögtön a két menekülő nő nyomába eredtek. Bár Helmut kapitány és az emberei a támadók egy részét feltartották, de így is négyen a támadók közül követték a két nőt.

Gyorsabb vágásra ösztönözték lovaikat, de Mirelle-nek esélye sem volt, hogy le hagyja a magyar lovasokat. Bár abban biztos volt, hogy a kis bécsi leánykát nem tudnák

elkapni, ha egyedül menekülne. Rövid időn belül utolérték és körbevették a két nőt. Mirelle nem értette, hogy mit beszélnek a támadók, de egyértelmű volt számára, hogy nem csak az aranyban kifejezhető értékeiket akarják tőlük, hanem az erényüket is.

- Meg akarnak becsteleníteni bennünket! - nyögte elhaló hangon a leány, aki nagyjából értette a banditák nyelvét.

- Ne aggódj! Nem fogom hagyni ezeknek a latroknak, hogy egy ujjal is hozzánk érjenek! - nagy levegőt vett, és egy kis higgadságot próbált magára erőltetni. Majd összpontosítani kezdett a legnagyobb szájú útonállóra, aki láthatóan a banda vezetője volt, majd elengedte az egyik leghatásosabb varázslatát, mely védelmi célokat szolgált. Az útonálló erőteljesen rángatózni kezdett, majd leesett a lova nyergéből. A pillanatnyi zavart kihasználva Mirelle előrántott a köpenye aló egy magyalvesszőt, és rámutatott a három banditára, erre azok eldobták a kezükben tartott botot.

Ezen felbátorodott Erika és előrántotta a saját furkósbotját, majd lesújtott a legközelebb álló banditára, mire az - a fejre mért ütés következtében, holtan fordult le a lováról. Erre a másik kettőnek inába szállt a bátorsága - gyorsan ellovagoltak. Nemsokára megérkezett Helmut két katonájával.

- Jól van, asszonyom? - kérdezte aggódva a férfi.

- Minden renden - bólintott a nő, bár látszott rajta, hogy felzaklatták az események. - Ezzel a bátor leánnyal sikerült elüldözni a támadókat. Most igyekezzünk, kapitány, mert nem szeretnék a szabad ég alatt éjszakázni, és esőben mindig gyorsabban jön el a sötétség.

- Szedje össze az embereket, folytatjuk az utazást - rendelkezett a kapitány, erre a rangidős katona ellovagolt, hogy intézkedjen.

- Szerencsére jól képzett emberekkel indultunk el erre az útra, kapitány - fordult Mirelle Helmuthoz. Vannak sérültjeink?

- Semmi komolyabb, amit egy kiadós evés és néhány kupa jóféle bor ne tudna orvosolni. Bár kétféle, hogy ezen a vidéken találnánk ehhez hasonlókat - sóhajtott végül a kapitány. Ezek után csendben lovagoltak tovább a síkságon a folyó felé.

A folyón való átkelés nem volt éppen egyszerű, mivel a lovakat nem akarták hátrahagyni, így a révésznek háromszor kellett fordulnia a két part között, és megkérte az átkelések árát. Így elköltöttek másfél livrének megfelelő ezüstöt, hogy mindannyian átjussanak a túlpartra. Ezt Mirelle sokallta, de nem lehetett mit tenni, a folyó széles volt, és nem tudtak gázlóról vagy neadjisten hídról a közelben. Bár a hídpénz lehet, hogy sokkal többbe került volna, mint a rév.

Szerencsére Erika, a kis lovászlány értett valamelyest a helyiek nyelvén, így gyorsan megtudhatták, hogy néhány kilométerre van egy falu, ahol megszállhatnak. Mirelle tudta, hogy a kis alföldi falucsukában van egy conventus, ahol talán majd igazán pihenni tud, és arra megfelelő személyekkel egy kicsit beszélgetni. Különösen a helyi mágikus dolgok érdekelték, mivel az ilyen „gyülekezeteket” mágusok alapították. Valamint Ceorisba tartva itt tudott csak a „sajátjai” közt lenni.

Egy bő fertályóra alatt el is érték a falut. A folyócskától, amely a falu mellett folyt, alig néhány lépésnyire magasodott egy templom, és néhány fa is állt az út mellett. A

mágus és kicsiny kísérete végigporoszkált a falucsukán egészen a templomig, miközben Mirelle azon gondolkodott, hogyan fogja megtalálni mágustársait. Bár ebben a faluban nem lehet nehéz egy mágust, nemhogy többet megtalálni. Éppen ezen morfondírozott, amikor éktelen nagy kiabálásra lett figyelmes. Jó néhány méterrel előrébb egy megtermett szénfekete bika rohant végig a település utcáján, és felöklelte, aki csak elé állt. Mirelle-t először a páni félelem ragadta el, mivel az állat több száz fontnyit is nyomhatott, és láthatóan nem lehetett megállítani. Szerencsétlenségükre az állat megvadult, és pont a kísérete felé tartott.

Mirelle összpontosított, és elkezdett körvonalazódni a fejében a varázslat. Magát a varázst nem ismerte, de látott más mágust hasonló helyzetben, egy elszabadult lovat sikerült így megnyugtatnia. Koncentrált az állat tudatára, mely nem akarta azonnal beengedni, de Mirelle tudta, hogy az ő elméje az erősebb. Annak kell lennie, hisz az Isten és Művészet vele van.

- El kell érnem a szellemét! - gondolta, és teljes erejével összpontosított a felbőszült bika zavaros, állatias agyára. Az állat megijedhetett valamitől. Mirelle nem volt biztos benne, mitől, mert annyira nem értett az állatokhoz, mint az emberekhez.

Hatalmas vízcseppek jelentek meg a homlokán az erőlködés hatására. A bika lassított, amint hatott a mágia. Majd megállt, és a fejét megrázva prüsszkölt egy nagyot. Mirelle-ről ekkor már dőlt az izzadság, bár az időjárás koránt sem volt annyira enyhe. A bika többször megtántorodott, mint aki túl sokat kortyolt valamilyen jófajta borból.

- Fekszik! - utasította németül az állatot Mirelle, erre az ledőlt a sáros úton. Helmut egyik embere résen volt és egy kenderkötelet dobott a bika nyakába, majd egy közeli vaskos fához kötözte.

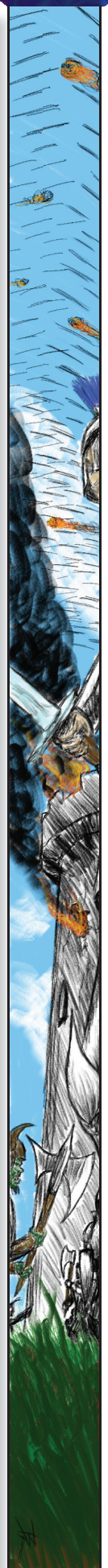
Mirelle hangosan fújt egyet. Az egész falu végignézte a „mutatványát”, és erős félelem ébredt a mágusban, mivel nem szerette volna, ha a falusiak kiüldözik vagy rosszabb esetben megkövezik a tettéért, mert nem akart még egy éjszakát a szabad ég alatt tölteni, főként nem most, hogy célhoz értek. Az odamerészkedett falusiak elvezették a bikát, de nem nagyon hálálkodtak az idegen megmentőknek, mivel volt valami Mirelle-ben, ami távolságtartásra készítette őket. A mágus nem neheztelt ezért, mert tudta, hogy a legtöbb falusi - bármerre is járt eddig a világban - tartott tőle. Valahogy megéreztek rajta a mágiát. Azóta tudta, hogy csatlakozott Hermész Rendjéhez és a rendházhoz. Pedig annak már vagy három évtizede, bár ő maga nem látszott többnek harmincnál. A fiatalság is egy olyan előny, ami együtt jár azzal, hogy az ember képes az akaratával formálni a világot.

Nem sok időbe telt, mire helyreállt a rend a faluban. Egy igazán szépen hímzett, elegáns öltözetű, jó kiállítású lovas poroszkált feléjük. Majd mondott valamit a helyiek nyelvén, amelyet Mirelle nem értett

- Fordítsd, amit az úr mond - mondta a lánynak.

- Isten hozta, asszonyom! - mondta tört német beszéddel a nemes. Mirelle egy pillanatra zavarba jött, hogy ezen a vidéken egy teljesen ismeretlen férfi az anyanyelvén szólította meg. Utána gyorsan észbe kapott, és hasonló tisztelettel üdvözölte az urat.

- Hadd mutakozzam be, a nevem Zendus János, ennek a birtoknak a király által megbízott ura.

- Mirelle úrhölgy vagyok a fekete-erdei Dankmarból.

- Örömmre szolgálna, ha nálam szállna meg a kíséretével. Folytassuk ezt a beszélgetést egy kupa bor és sült malac mellett. Gondolom, a kíséretével hosszú utat tettek meg. Kérem, kövessenek a házamba.

- A magam és a kíséretem nevében köszönöm, Zendus nagyúr - mondat Mirelle.

Ezzel ellovagoltak a falu legnagyobb épülete felé.

- Kérem, bocsásson meg nekem, hogy csak ilyen szegényesen beszélem az önök csodálatos nyelvét, de itt nem sok lehetőségem van gyakorolni. Annak idején, mikor a Fekete-Erdőben teljesítettem királyom parancsát, nem volt elegendő időm, hogy behatóbban tanulmányozzam.

- Ön túlságosan szerény, várnagyuram. Szinte tökéletesen beszéli a nyelvet.

- Ha most megbocsát, úrnóm, el kell intéznem egy-két dolgot, hogy önöket el tudjam szállásolni - ezzel leszállt a lováról és elindult az udvarház istállója felé.

- Pali! Pali! - de a lovászinás nem mutatkozott. - Egyszer még szíjat hasítok ennek a kölknek a hátából! - füstölgött magában a várúr, és mérgében morzsolni kezdte a szakállát. - Pali!!

- Igenis, méltóságos uram! - hajbókolt egy csapzott hajú fiú, aki lélekszakadva érkezett az istálló háta mögül.

- Na végre! Szerszámold le a lovakat és lásd el mindet! Előtte rohanj a konyhára, mondd meg a szakácsnak, hogy ünnepi étket készítsen, mert vendégeink vannak! Aztán szólj a Marinak, hogy készítse elő az északi szobát! Megértetted? - mindent elmondott neki részletesen, mert tudta, hogy megtesz mindent, amit kérnek tőle. Ám ha külön nem mondják neki, akkor nem csinálja meg. Egy kicsit együgyű szegény.

- Ünnepi étkek, északi szoba, lovak! - ismételt meg a lovászinás az ura szavait.

- Helyes! Igyekezz! - ezzel Pali elinált a konyha felé. - Hé, a lovakat ki fogja bekötni?! - kiáltott utána, mire a fiú lefékezett és visszatért.

- A lovakat kösd be, aztán menj a konyhára, lecsutakolni később is ráérsz - mondta Zendus, közben Helmut lesegítette Mirelle-t a nyeregből, és az emberei is leszálltak a lovaikról, majd a legfontosabb felszerelésüket lemálházták.

Miután lemosták az utazók magukról az út porát és pihentek egy keveset, este már Zendus várta őket egy kiadós ünnepi vacsorával. Csirkéből készült leves, sült malac volt, melyet hallal és a birtokon termelt borral „öblítettek le”.

- Igazán felséges volt, várnagyuram - mondta Mirelle.

- Bevallom önnek, nem hittem volna, hogy ezen a vidéken ilyen finom étkeket fogok enni.

- Köszönöm, hölgyem. Lehet, hogy elmaradottnak tartanak bennünket, de állítom, hogy nemcsak főzésben vesszük fel a versenyt bárkivel - mondta Zendus. Mirelle elismerően bólintott.

- Hadd kérdezzem meg, mit keres ezen a vad vidéken egy önhez hasonló finom úrhölgy, aki jártas a Művészetben?

Mirelle nem értette félre, tudta, hogy Zendus „A”

Művészetre kérdezett rá. Így őszintén válaszolt.

- Egy bizonyos Benedek mestert keresek, aki a helyi conventus vezetője.

- Részben ez a birtok is a mágusmester gyülekezetéhez tartozik, elsősorban mi látjuk el őket emberrel, állattal és élelemmel. Ha gondolja, a kíséretével együtt kilovagolhat velem.

- Csodás! Jobb lenne hacsak magam mennék, de Helmut ragaszkodna hozzá, hogy elkísérjen. Tudja, idefele jövet ránk támadt egy rablóbanda.

- Ez szörnyű! Hallottam én is, hogy egy lovasbanda garázdálkodik a környéken. Mivel alig van hadra fogható emberem, így nem sokat tehetek a rablók ellen. Jó, ha a falut meg tudjuk védelmezni.

- Most már nem kell miattuk aggódnia, várnagyuram. Egy időre elvettük a kedvüket az útonállástól - szólalt meg a vacsora alatt először Helmut.

- Igazán örülök, hogy ekkora segítséget nyújtottak, ezekben a rendezetlen időkben. Nem is tudom, hogy mivel tudnám az önök szolgálatait viszonzni.

- Elegendő, hogy menedéket és ellátmányt nyújt nekem és az embereimnek. Valamint csatlakozhatom önhöz holnap? - kérdezte Mirelle.

- Örömmre fog szolgálni, hogy elkísérnek - bólintott Zendus nagyúr.

* * *

Másnap reggel, nem sokkal a napkelte után elindult a mágushölgy, és a várúr, Helmuttal és két örrel kiegészülve a helyi mágusok conventusába. Az idő meglepően enyhe volt a korai időponthoz képest, de Mirelle a biztonság kedvéért magával hozta a hermelinprémes kabátját is, mert még nem tudhatta, mikor fog esni az eső a magyar Alföldön.

- Mit lehet tudni erről a Benedek mesterről? Ha nem vagyok tolakodó, jó uram! - kérdezte érdeklődve Mirelle a várurat, ahogy kilovagoltak a faluból egy apró liget mellett.

- Egyáltalán nem, hölgyem! - legyintett Zendus, majd hangosan gondolkodni kezdett. - Nézzük csak! Benedek mester egy kellemes személyiség, már ha nem a varázskönyveit bújja vagy nem valamilyen más kutatásnak szenteli a figyelmét. Először én magam is meglepődtem, hogy mennyire társasági ember, ahhoz képest, hogy mágus. Ó, bocsásson meg, hölgyem. Nem úgy értettem! - szabadkozott a várúr.

Mirelle beleegyezően legyintett. - Csak tudja, még kisgyermekként találkoztam egy mágussal és nem éppen kellemes emlékeim vannak róla. Egy mogorva vénember volt, legalábbis ahogyan emlékszem rá.

- Értem - somolygott Mirelle. - Van neki tanítványa, vagy ahogy mi nevezzük, gyermeke?

- Igen. Egy környékbeli leányzó, akitől sokáig félték a helyiek, aztán jött Benedek mester és mindent rendbe tett körülötte, majd tanítványává fogadta. Ő Ágnes. Valamint van egy vendége is, aki a Felvidékről érkezett, Andrásnak hívják.

- Tehát három mágusnak ad otthont a falu - gondolkodott hangosan a mágushölgy.

- Pontosan - bólintott Zendus nagyúr.

Mirelle kedvesen mosolyodott el Zendusra, mivel észrevette, hogy a tegnapi találkozásuk óta figyelemmel

kíséri a birtok ura őt. Ám nem tudták folytatni a beszélgetést, mert maga Benedek mester toppant elébük az úton a csalisútból.

- Hadd mutassam be kedves, hölgyem, Benedek mestert - szólta Zendus, miután megállította a lovát. A kissé elhízott, szakállas mágusmester főt hajtott a kíséret előtt.

- Kedves mester, ő itt Mirelle a fekete-erdei Dankmarból.

- Fekete-erdei Mirelle vagyok, Dremen gyermeke, a Mercere Házból - mondta Mirelle, mivel, mint quaesitor nem árulhatta el az igazi rendházát. Legalábbis nem ebben a küldetésében.

- Benedek vagyok, Unamo gyermeke, a Tremere Házból. Örülök, hogy megismerhetem, hölgyem! Jöjjenek, már nincs messze a menedékem! - mondta a mágus. Ezzel elvezette a társaságot a conventushoz. Miután odaértek a mocsár egyik eldugott szegletében álló meglehetősen méretes házhoz, leszálltak a lovakról. Érkezésükkor kisietett a mágusmenedék egyetlen női varázsló tagja, hogy üdvözölje a vendégeket. Gyorsan

átetek a szo-kásos, formális bemutatkozáson, és betesékelte a vendéget a ház-ba. Ezek után Benedek mester elnézést kért, hogy Zendus nagyúrral gyorsan megbeszélhessék a következő hónapra esedékes élelem és egyéb ellátmány kérdéseit egy másik szobában. Ezalatt Mirelle Ágnessel váltott néhány szót, Mirelle kalandokban bővelkedő utazásáról folyt a csevej. Miután a Zendus távozott, Benedek mester a tanítványa-hoz fordult és így szólt:

- Ági! Hozz egy kis bort a vendégünknek! - parancsolt rá, mire a lány eltűnt az egyik ajtó mögött.

- Meséljen, hogyan kerül ide az isten háta mögé?

A szerző megjegyzése: A történet nem a mi Európánkban játszódik, hanem egy mitikus - varázslatokkal és varázslókkal teli - Európában, melyet Jonathan Tweet és Mark Rein•Hagen alkotott.

A fenti novellában található idézetek, mottók, varázslói rendek, a Rendek szimbólumai és bizonyos varázslók nevei - itt elsősorban a szülőkre gondolok - mind az 1990-es Hermész Rendje (Order of Hermes) *Ars Magica*

- Utazom Coerisba, hogy híreket vigyek, illetve hozzak.

- Ez roppant figyelemre méltó, már azért is örülök, hogy erre vetődött, mert rég nem kaptunk nyugatról híreket. Együttal talán rávehetem, hogy mikor hazatérőben van, akkor ugyancsak erre szálljon meg, legalább mi is hallunk híreket az Anyarendházunktól - mondta Benedek.

- Ezt kérnie sem kell, Benedek mester. Ám, ha nem veszi tolakodásnak, azt mondta, hogy van még egy mágus a hajlékában?

- Így igaz, kedves, Mirelle úrhölgy. András. Ő rendszerint csak estebédkor szokott hozzánk csatlakozni, addig végzi a maga dolgait a környéken. Remélem, velünk ebédel, hölgyem? - kérdezte Benedek. Erre Mirelle igenlően bólintott.

- Remélem, Zendus nagyúr nem fog megsértődni azért, hogy itt maradok önöknél. Nem akarnám megbántani.

- Biztosan nem fogja. Bátorkodtam előre jelezni a nagyúrnak, elképzelhető, hogy itt fog maradni.

Ebéd után még elbeszélgettek az Európában kialakult helyzetről, a következő kereszties hadjáratról, melyet II. András magyar király szervez. Észre sem vették a délutáni beszélgetés folyamán eltelt az idő és besötétedett. Aztán jött Ágnes és lámpát gyújtott, majd közölte, hogy készen van a vacsora. Ekkor érkezett meg a conventus harmadik varázslója. Miután illően bemutatkoztak egymásnak, leültek vacsorázni, majd immáron négyesen folytatták a beszélgetést.

Folytatjuk...

Há'lathin

kiadványból valók, a szerzői jogokat az Atlas Games kiadó birokolja. A lovas kép William O'Connor munkája a Hermész Tribunalok - Róma (Tribunals of Hermes - Rome) kiegészítőből.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani TailS barátomnak, hogy segített az idézeteket lefordítani. Valamint azoknak az embereknek, elsősorban Sima Lászlónak, akik lejegyezték Szentés történetét az utókor számára.

Nehéz mesterség

A szoba füstös félhomályba burkolózott, a két apró bukóablak alig engedte át a kinti levegőt, és a fényt. A kopottas polcokat könyvek sokasága borította a legnagyobb összevisszaságban. A kaotikus állapot az íróasztalra is kiterjedt. Dohánymorzsalék szóródott szét a repedezett tölgyfalapon, hamukupacok társaságában.

A bútor főhelyét rozszart írógép foglalta el, mellette üres lapok hevertek. Akadt még ott a jótékony félhomályban egy sakktábla, egy elfeledett, megviselt Biblia, néhány szótár, egy félig üres borospalack (dugó nélkül), egy pohár kávé és féltucatnyi kézzel sodort cigaretta. Az áporodott levegő, sötét helyiség egy nincstelen író olcsó szállásának összes jellegzetességét magán viselte.

Gábor gyűröten ébredt öntudatra hosszú álmából. Túl sokat talált aludni, ami legalább annyira megviselte, mintha szokásához híven, álmatlanul töltötte volna az éjszakát. Megmosakodott, aztán a tükörbe nézett. Borostás, fáradt arcú férfi nézett vissza rá, látszatra harminc és negyven év közötti. Sokat csalódott emberek megtört pillantásával mustárta magát. Nem tetszett neki a látvány, vállat vont; belátta, jelen pillanatban nem sokat tudna rajta változtatni.

Megreccsent a lába alatt a padló, ahogy visszament a szobába, majd az öreg szék szintén, amikor ráült. Papírt fűzött a gépbe, belekortyolt a kávéba, majd cigarettára gyújtott. Várta, hogy a gondolatok előtörjenek agyából, és megtöltsék a fehérséget. Különleges alkalomra szánta a legújabb novelláját.

Tudta, nem lesz könnyű dolga, mert a pályázat fődíját nem adják oda csak úgy egy ismeretlennek, az amatőr írók parttalan tömegéből. Valami eredeti és nagyszabású ötletre volt szüksége, amely meggyőzi a bizottságot, hogy új csillag ragyogott fel az irodalom égén. Megkordult a gyomra, ami visszarántotta a komor valóságba. A hűtő üresen kongott. A minap választania kellett: bor és cigaretta, vagy enniváló. A kényszerű döntés végül káros szenvedélye kellékeire esett, noha tudta, hosszútávon ennek fájó következményei lesznek.

Éhesen azonban még mindig könnyebb írni, mint cigaretta nélkül. Kortyolt egy kis bort, aztán megint a füstöltnivalóért nyúlt. Ismét elkalandozott, képzeletben visszatekintett a századelő nagyjaira. Van, ami száz év alatt sem változik. Egyik nagy kedvence, Mikszáth is sokat nélkülözött Pesten annak idején, villant az agyába. Olyan nyomorban élt, hogy már nem tudott a felesége szemébe nézni. Úgy érezte, méltatlanná vált az asszonyhoz, aki nem érdemelte meg az inséges életet. Azt hazudta neki, valaki mást szeret, aztán elvált tőle, és hazaküldte a szüleihez. Később, amikor a csillaga mégis felragyogott, ismét feleségül vette.

„Szerencsés bolond!” – állapította meg savanyún.

Gábor gondolatai az ő Mauks Ilonájához, Keresztesy Annához szálltak. Akárcsak Mikszáthnak, neki is muszáj volt hazudnia a szerelmének, hogy az ne kösse magát egy nincstelenhez.

„Anna!” – sóhajtotta magában.

Sohasem látott még hozzáfogható nőt. Egyesítette magában a szépség és az ész csodás párlatát. Ha belépett valahová, megállt az élet, belső ragyogása mindenkiben örömet, és felajzott kíváncsiságot ébresztett. Olyan volt, mint egy földre szállt istennő, aki csak látta, közelebről akarta ismerni.

Gábor egy kávéházban pillantotta meg először. Szíve rögtön a torkába ugrott. Sohasem tartozott a tolakodó fér-

fiak közé, ezúttal azonban önmagát meghazudtolva odalépett az asztalához, és bemutatkozott, Anna pedig sugárzó mosollyal üdvözölte. Fény derült közös szenvedélyükre, az írásra, és attól fogva elválaszthatatlanok lettek. A szerelem örvényként ragadta magával a férfit. Minél többet találkoztak, Anna annál jobban tisztelte és szerette, míg ő egyre erősebben érezte, hogy személye milyen kevés, és méltatlan erre a szerelemre. Társa mindenből a legjobbat érdemelte, ám ő ezt képtelen volt megadni neki. Alig telt el a nyár, véget vetett a románcnak, ám belül úgy érezte, kitépett egy darabot a lelkéből.

Anna meddőnek tűnő erőfeszítéseket tett, hogy legalább a barátságukat fenntartsa, ezért tovább leveleztek egymással. Amikor a férfi a tőle érkező sorokat olvasta, mindig felvillant benne ajkának tüze, és az elvesztésével járó fájdalom, mégsem volt ereje felbontatlanul kidobni az üzeneteket.

Időközben Anna sokat fejlődött, egyre szebben írt, érezhetően utat tört a tehetsége. Amikor elküldte hozzá javításra azt a novellát, amelyet a pályázatra írt, Gábort lenyűgözte a műve. Szerelme mondatai a szívét marcangolták. A férfi idejét sem tudta, mikor olvasott utoljára ilyen szépet. Anna egy régi családi tragédiát vetett papírra, annyira hitelesen, hogy az ember beleborzongott. Nem sok javítanivaló akadt rajta, és szinte biztosnak látszott, hogy az elsők közé kerül.

Gábort erre a gondolatra indulat fogta el, maga sem értette, miért. Aztán ráébredt, a fődíj segítene, hogy visszakaphassa a lányt. Tanácstalanul forgatta az ötletet, és alaposan megszemlélte minden irányból.

„Ha győzők, nagy összeget nyerhetek, ami visszaadná elvesztett méltóságomat, és az adósságok rendezésében is segítene” – villant az agyába.

Kedvét szegte azonban a tény, hogy már a kezében tartotta a vélhetően győztes művet. Ösztönei azt súgták, Anna fog nyerni, hacsak nem ír az övénel is külön novellát – ez viszont lehetetlennek tetszett.

Gábor epésen felkacagott a gépbe fűzött papírlapot bámulva. A Sors fintorának tartotta, hogy épp azt az embert kell túlszárnyalnia, akit a legjobban szeret.

„Ilyen is csak ágról szakadt írókkal, és koplalástól fénylő szemű regényhősökkel eshet meg” – állapította meg némi iróniával.

„Romantikus ostobaság” – tette hozzá lekicsinylően. – „Megküzdök álmaid asszonyával, hogy méltóvá váljak hozzá.”

Ennek ellenére tudta, képtelen lenne a tükörbe nézni, ha meg sem próbálná.

Anna a lelkiismeret gyötrődéséről írt, múltbéli bűnök árnyáról, és halálról. Neki nem maradt más, mint a szenvedély hatalma, a másik ember iránti sóvárgás szavakba foglalása. Pontosan maga sem tudta, mikor fogott hozzá, de ujjai észrevétlenül kopogni kezdtek a billentyűkön. Az egyik pillanatban csak ült maga elé bámulva, bodor cigarettafüstöt eregetve, a következő másodpercben már írt, mint akit megszálltak.

Képzeletében szerelme gyönyörű fekete haját látta maga előtt, a szája szegletében bujkáló mosolyt, amely beragyo-gta a szoba sötét sarkait. Káprázó szemmel idézte fel hajlékony kecsességét, törekeny mozdulatait.

A készülő történet két íróról szólt; egy férfiról és egy nőről, akik egymással versengenek a szerelem, és az irodalom színpadán. A férfinak le kell győznie a nőt, hogy

visszanyerhesse azt, ami kettőjük közt elveszett. Eközben önmagán is felülkerekedve próbál olyan művet alkotni, amely mindenki másét háttérbe szorítja. Saját életéről írt, ugyanakkor azt a helyzetet is átérezte, amelyben Mikszáth intett a feleségének istenhozzádot. Főhőse élete és pályafutása összekeveredett a lapokon a nagy íróéval. Láthatatlan párhuzamokat szőtt karaktere sorsába, aki kímélni akarta imádottját a szenvedéstől.

A történet egyre erősödött, terebélyesedett. Lelke csatornáiból megeredtek, majd hömpölygő folyóvá duzzadtak a keserű gondolatok. Észre sem vette, hogy lement a nap, ahogy azt sem látta, amikor felkelt. Ha nagyon szédült, ivott egy korty bort vagy egy kis kávé, és szívta a cigarettákat számolatlanul. Megfájdult a feje és a gyomra, de nem törődött vele. Elragadta az alkotás heve, amely minduntalan kitört rajta, amikor formába öntötte elképzeléseit. Ilyenkor megszűnt számára a külvilág, csak a saját belső hangjára figyelt. Olyanná vált, mint egy sérült madár: meg sem mozdult, lélekben mégis együtt szárnyalt a széllel.

Mire az utolsó bekezdéshez ért, nagyon elfáradt. Alig tudott a rozszant széken ülni, végtagjai elgémberedtek, ám fantáziája ismét meglódult. Képzletben a díjkiosztó gálán találta magát, ahol jól öltözött tömeg gyülekezett.

Főhőse – vagyis, hát ő maga – a nézőtér szélén foglalt helyet, tekintete mindegyre Annáét kereste. Végre megtalálta, és pillantásuk, ahogy szeretők kezének összekulcsolt ujjai, egy végtelennek tűnő pillanatra eltéphetetlenül egybeforr. A színpadon zajlottak az események. A műsor ment a maga útján, de ők csak nézték egymást, tudomást sem véve a zsűri elnökéről, aki a győztesek nevének felolvasásához ért.

Az író egy teherautó dübörgése rántotta vissza a valóságba, ahogy elrohogott a ház előtt.

„Talán megpróbálhatnám a boldog befejezést...” – döbönt rá Gábor.

Habozni kezdett. Egyszerű megoldás lett volna vidám véget kanyarítani, de elbizonytalanodott, vajon tetszene-e a zsűrinek. Nem beszélve arról, milyen elbizakodottnak tartaná, ha a történetében kikiáltaná magát a verseny győztesének. Gondolatai vadul zakatoltak, düh kerítette hatalmába, hogy pont a célegyenesben akadt el.

„Hogyan szőjem úgy a fonalat, hogy a bírók is elégedettek legyenek, és a történet se váljon sablonossá?” – kérdezte magától.

Aztán persze rájött, az a legjobb befejezés, ha nincs befejezés, és bizonytalanságban hagyja a kíváncsiakat, a képzeletükre bízva a megoldást. Elmosolyodott, és fejét az asztalra hajtva, fél kézzel leírta az utolsó mondatokat. Szeme ismét lecsukódott.

A tágas könyvtárterem nyüzsgött a jól öltözött férfiaktól, és nőktől. Gábor próbálta leplezni rémületét, de zavarba jött, mint mindig, ha tömegben találta magát. A legjobb ruháját viselte, de úgy érezte magát, mint a vidéki szegény rokon. Miközben helyet foglalt a hátsó sorok egyikének szélén, tekintete vadul kutatta Anna alakját, de sehol sem sikerült felfedeznie. Nyugtalanul izgett-mozgott, a körülötte hullámzó hangzavar tompa duruzsolássá csendesült. Nem tudta mire vélni, hogy sehol nem találja szíve királynőjét.

A pódiumon egymást követték az átadó eseményei, de ő semmit sem érzékelt belőlük.

Kétségbeesés mardosta a szívét. Hol van Anna?! Lehet, hogy végül nem nevezett be az írással? Mindig olyan bizonytalan volt magában, egy percig sem akarta hinni, hogy akár a győzelemre is esélye lehet. Pedig mennyit

győzködte a tehetségéről! A férfi azzal próbálta vigasztalni magát, hogy talán csak késik, de lelkén egyre inkább eluralkodott a győztalanság.

Hirtelen kinyílt az egyik oldalajtó, és belépett rajta, Ő.

Gábor felpattant, miközben meglódult a terem a szeme előtt. A nő egy férfi mellett érkezett, aki vonzó volt és jól öltözött. Sugárzott róla a gazdagság és az önelégültség.

A bemondó épp a győztesek nevét kezdte el sorolni. Az első helyezetthez érve hatásszünetet tartott:

– És végül következék az első helyezett, aki nem más, mint...

Gábor csak a férfit bámulta Anna oldalán.

A nő kíséroe ő maga volt; egészségtől ragyogva, jóllakotán, és elégedetten.

„Tébolyult káprázat!” – hebegte felindultan.

Nem nincstelen senkiként állt szíve hölgye mellett, hanem a sikeres emberek magabiztos fölényével, mintha egy másik életből, és egy másik világból jött volna. Az elgyötört író érezte, hogy kifogy a levegőből, mind jobban fojtogatja valami. Valósága jövátéhetetlenül felbillent, aztán, mint a kártyavár, összeomlott.

– ...az első helyezett, aki nem más, mint Szilvási Gábor!

Az író a padlón fekvé tért magához, görcsbe szorult ujjai a parketta sötét repedéseiben próbáltak megkapaszkodni. Tagjait leírhatatlan fájdalom járta át. Elkerekedő szemmel nézte, ahogy a szoba sarkából felé kúszik a sötétség. Az írógépre fűzött fehér papír vakon meredt a semmibe, a manzárdlakás magányos lakójának egyetlen sort sem sikerült ráírnia. Fejben készen állt a történet, de az ujjai erőtlenné bizonyultak.

Nem kellett volna elküldenie Őt akkor, azon az esőtől és gondoktól terhes őszi napon, most már tudta. A büszkeség bűnébe esett, eltíporva társa érzelmeit. Ő nem Mikszáth, hiába akart azzá válni. Az írás nehéz mesterség, talán ha más hivatást választ, nem kellene egyedül meghalnia. Lehetett volna az a jól öltözött, elégedett férfi Anna oldalán, aki azért utazik Kaposvárra, hogy átvegye a fődíjat. Nem fálna fel a láz és a koplalás. Bár ne küldte volna el...

„Anna, hol vagy ilyenkor?” – suttopta.

Föl akart tápázkodni a padlóról, de még a kezét se tudta kinyújtani. Mozdulni sem bírt, csak feküdt beletörődően. A fájdalom lassanként elmúlt, a sötétség pedig egyre közelebb hömpölygött, bekúszott az elméjébe. Elmosolyodott, pislálók tudata visszaröpítette abba a nem létező könyvtárterembe, ahol boldogan indult a pódium felé.

Immár ő volt az a Gábor, aki ott állt büszkén, Anna oldalán. Mindketten boldogságtól ragyogtak. A falióra részvétlenül ketyegett, és a férfi szíve lassacsckán lemaradt a ritmustól.

Napokkal később, álmatag mosollyal az arcán találtak az íróra a kihűlt, fagyos szobában. A komor halottkém közönyösen állapította meg a halál tényét, a háziúr gyászos képpel a kezét tördelte. Sosem tudta, mikor van távol a lakója, magyarázta mentegetőzve a mentősöknek.

– Csak az írógépek kattogásából lehetett észrevenni, ha otthon tartózkodott – tette hozzá.

Szilvási Gábor, író és költő, mit sem érzékelt e földhöz ragadt beszédből. Vonásai elernyedtek, semmibe révedő tekintete az írógépre fűzött üres papíron nyugodott, melyen a soha meg nem írt történet sorait egyedül csak az ő szeme láthatta.

Maggoth

Sötét mosoly

Az egész tegnap kezdődött, az „Ezüst” nevű diszkóba mentem pár barátommal és a barátnőmmel, bár a club nem volt egy nagy szám, de úgyis csak poén kedvéért mentünk. Egy órával és tíz kólával később csak Alex és én maradtunk. Alex gyönyörű volt, vörös póló, ami tökéletesen simul a testéhez, szűk farmer, az a „mindent a szemnek” típus, vállig érő fekete haj, mélykék szemek, amit egy kis sminkkel kiemel. A vonásai vékonyak és kecsesek, valódi vadóc. Elkalandoztam? Bocs.

Ilyen vagyok, de úgy látszott nem csak engem varázsoltak el. Alex szépségét ugyanis egy srác úgy nézte, mintha eddig nőt sose látott volna. Én el akartam hajtani, de Alex nem engedte, mellette akaratlanul romantikus lettem, nem akartam kajának látszani, nah, mindegy, a lényeg, hogy félóra csókolózás és egyéb után Alex elment „összeszedni” magát a wc-re.

Gondoltam, addig felmérem a „kukkolót”: fekete póló, farmer, hosszú kabát, te jó ég! Ez a gyerek azt hitte, hogy a Mátrix létezik! Legalábbis nekem ez jutott róla eszembe. Jó, jó tudom, hogy az arca a lényeg, vékony, a szemek besülyedtek, szőr sehol, a haja rövid tüskés és kék! Kinek van még ilyen ciki haja? Már bocs.

Aztán észrevettem, a tekintetünk találkozott az arcán megjelent valami mosoly, valami gonosz mosoly vagy mi, tudod olyan sötét mosoly. Aztán Alex megfogta a vállam, és azt mondta menjünk. Amikor felvettem a kabátom újra oda néztem, de a srác már nem volt ott.

Hazakísértem Alexet, kéz a kézben, ahogy azt kell. Én busszal akartam menni, de ő erősködött, hogy a teliholdas éjszaka olyan „romantikus”, ettől a szótól ellágyultam, különben is tudtam, hogy ha nem egyezem, bele az egész randi tönkremegy, és így legalább később kell elengednem őt. Említettem már, hogy milyen romantikus leszek mellette? Na, mindegy.

Megérkeztünk, megcsókolt, majd lassan felsétált a kapuba, én meg örömtáncot jártam. Ő pedig nézte, végignézte, amíg el nem tűntem a látóhatáron, egy apró mosoly mindig megjelent az arcomon. Jó, jó tudom a lényegre!

Ahogy sétáltam a villamoshoz magamba morogtam, hogy a srácok megint engem fognak szívatni, hogy még mindig csak itt tartok a csajjal, bezzeg ők már... Ekkor morgást hallottam, egy nagy kutya volt, akkora, mint egy farkas, akaratlanul elkezdtem futni. Futottál már az életedért? Halod a szíved dobogását, fel sem fogod a körülöttem lévő világot, iszonyú érzés, nem kívánom senkinek.

Tudtam már, csak egy sarok és itt a villamos és megmenekültem! Az agyam azonnal bekapcsolt és elkezdtem gondolkodni: mi van, ha nincs ott senki, akkor, mi ha lesz? Mit kell tenni, ha egy kutya kerget? 1. Ne fuss! 2. Ne nézz a szemébe! 3. Ne lássa, hogy félsz tőle! Na, ezt már baszhattam.

De láss csodát, ott volt egy villamos, még soha nem örültem ennyire ennek a tragacsnak, aztán hallottam az ajtót záróripot, még épp hogy beugrottam az ajtón akaratlanul, leestem egy székre, és csak lihegtem.

Lassan a lihegést felváltotta a gondolatok áradata, tényleg akkora volt az a kutya? Tényleg olyan simán lefutottam? Lehet, hogy csak játszott velem? Bár amikor felugrottam, nem láttam senkit, mégis amikor újra felnéztem és megláttam azt a srácot a klubból, elindult felém és újra láttam azt a gonoszságot, azt a sötét mosolyt!

- Innen ismerem a sztorit, a sofőr talált meg összeverve és széttépve - mondja a rendőr közönnyel, pedig mikor meglátott, majdnem szívrohamot kapott. - És ez az utolsó emléked?

- Igen. Ez benne az érdekes - válaszolom nyugodtan, pedig az említésétől is feláll a szőr a hátamon, de nem akarok gyengének tűnni.

- Azt hogy érted, hogy „érdekes”? - kérdi meghökkenve.

Én a Holdra nézek, és veszek egy mély levegőt. Válaszolok:

- Emlékszem a sofőr „ne halj meg kölyök!” ordítására. Anyámra, ahogy a mai fiatalságot szidja, a dokira, ahogy nyugtatja. Alexre, ahogy sír az ágyamnál, a haverokra, amikor megígérik neki, hogy megtalálják a csávót és bosszút állnak, de egy rohadt képet sem látok a fejemben a verésről!

Eközben a sok emléktől elkezdek könnyezni, úgy teszek, mintha észre se venném. A rendőr kedvesen megkérdi, hogy folytassuk később?

- Nem, később sem lesz szebb emlék, folytassuk.

- Akkor behívom a grafikusot, ha akarsz.

Én csak bólintok és újra a Holdra nézek. Alexet látom amint rám mosolyog, hallom, hogy nyílik az ajtó, nem nézek oda. Furcsa, de most nem érdekel, hogy ki az. Csak Alex szemeit látom magam előtt és végre megértem. Élek! Ez egy kész csoda, élek! Zajt hallok az ajtó felől, mintha valaki bezárná, méghozzá a grafikus!

- Mi folyik itt? - kérdem a rendőrt, de nem válaszol. A grafikus, hisz be sem mutatkozott! Nincs is kint a névkártyája! A grafikus... a grafikusnak kék haja van.

Újra az a sötét mosoly...

Zspider

A szerző megjegyzése: Életem első novellája. Készült 2003-ban, csak pár fogalmazási bakit javítottam.

Nemere István: Mindennap merénylet - A veszély ösvényein

Elég ha behunom a szemem, máris magam előtt látom azt a réges-régi csütörtök délutánt, amikor édesanyám a kezembe adta a Füles újság aktuális számát. Természetesen a képregények érdekelték benne. Akkor indult el a Mindennap merénylet, melyet Fazekas Attila rajzolt. Ez a képregény a kezdettől fogvatartotta a képzeletem, autós üldözések, lövöldözés, pisztolyokkal, géppisztolyokkal. Mindig alig vártam a következő részt. Sikerült kigyűjtenem. Valamivel később felmerült bennem az igény, hogy a képes történetet könyv alakban is elolvashassam. Ezért aztán bementem városunk akkor még egyetlen könyv-zenemű boltjába érdeklődni. Alaposan meglepődtem, amikor közölték velem, hogy ilyen című könyv nincs. Nem tudtam mire vélni ezt. Telt-múlt az idő, lassan beletörődtem a dologba. Aztán egyszer csak megpillantottam a kirakatban a kék színű könyvet, egy pisztolyos emberrel a borítón. Nagy lelkesedéssel leperkáltam 64 forintot a vaskos kötetért, aztán élvezettel olvasni kezdtem. 1986-ot írtunk akkor...

Két regényt kaptam a pénzemért, jó vásár volt! Az első, „A mindennap merénylet”, az ismerős sztori, míg a másik, „A veszély ösvényein”, ennek folytatása. A könyvben a „Védelem. R.Repton és Tsai” magántestőr cég két veszélyes, politikai indítatású esetét ismerhetjük meg. A történetek egy kitalált dél-amerikai nagyvárosban, Gallas-ban és környékén játszódnak. Egy napon titokzatos megbízó bérel fel őket. Hamarosan szembesülnek a ténnyel, hogy megbízójuk nem más, mint Agustin Sinderó, a köztársaság leendő elnöke, akinek a választási győzelmet követően két hét múlva lesz a beiktatása. Ám addig nem jár neki védelem. Az északi bányatulajdonosok félve az elnök nagyszabású reformjaitól, az életére törnek. Robert Repton és társai az első döbbenetük után lelkesen elvállalják a feladatot. Nemsokára az is kiderül, hogy az alvilág egyik vezéralakját, Candinát és embereit bérelték fel az elnök megölésére. Az első naptól kezdve vad hajsza kezdődik, üldözésekkel, verekedésekkel, lövöldözésekkel. A bűnözők nagy erőket vetnek be, de a „Védelem” csapata kemény profikból áll. Ugyanakkor a banditák mindig tudják, hol kell lecsapniuk, így egyértelművé válik: áruló van az elnöki stábnak. A leleplezés után sem szűnik meg a vesszőfutás, az ellenség túl jól értesült, így hamarosan újabb „léket” kell keresgélniük. A testőrök második kalandja egy miniszteri megbízatással kezdődik. Egy fontos iratot kell eljuttatni északra, a bányavidékre. Sinderó, az elnök a beígért reformot, az államosítást akarja végrehajtani. Egy rendelet szövegéről van szó, amit az ottani megválasztott vezetőnek a kezébe kell adni. A feladat nem egyszerű, eddig az összes kormányügynöknek beletört a bicskája, hullanak az emberek. A külföldi bányatulajdonosok ismét bűnözőket bérelnek fel, hogy megszerezzék az okiratot. A csapat szétválk, mindenki külön próbál egy másolatot eljuttatni a távoli vidékre. A „Veszély ösvényein” még hajchíhősebb a „Mindennap merénylet”-nél. Verekedés-lövöldözés-üldözés, mindez humorral, ötletesen. És természetesen van áruló is, egészen magasan. A regények hihetetlenül impulzív, sodró lendületű stílusa a karosszékhez szögezi az olvasót, csakúgy, mint a testőrök az útra kiszórt háromágú szögei a banditákat az aszfalthoz. A 70-es évek macsó feelingje árad a sorokból, az internet és mobiltelefon előtti kor ez.

A krimik és a kalandregények összes erényét hordozzák, az olvasó szinte falja a sorokat.

Talán sosem derült volna fény a bevezetőben leírt meglepetés okára, ha idén júliusban, a Szíriusz Sci-Fi Napokon járva, nem említtem meg Fazekas Attilának a Nemere-könyv képregényváltozatát. Fazekas úr elmondta, hogy a kész regénnyel megkeverte az író. Mivel nem akarták kiadni, ő megrajzolta képregénynek, és a Fülesben siker lett. Ez után jelent meg a könyv. Ezen felbuzdulva, amikor a HungaroCon-on jártunk, és Nemere úr exkluzív interjút adott a Lidércfénynek, erre kérdeztem rá. A mester láthatóan nagyon megörült a lehetőségnek, hogy a korabeli könyvkiadás rejtelméről mesélhet. Így stábunk pontosíthatta a regény megjelenésének körülményeit. Anekdotázva elmondta, hogy a regényt még a 70-es években írta. Azonban hiába házalt vele, egyszerűen nem adták ki. Nem értette miért, hiszen abban a korban megpropagandaértékű is lehetett volna a regény, lévén egy törvényesen megválasztott baloldali politikus kálváriáját meséli el. Ráadásul egy akkoriban nagy port vert, valós eset ihlette. Sok év telt el, nem jelenhetett meg. Aztán egyszer csak kiderült, mi a baj. A történetben terrorista akciók vannak, és ez akkoriban tabu volt Magyarországon. Főleg azért, mert nálunk is üdült állami pénzen egy-két terrorista. Persze csak a baloldaliak. Múlt az idő, és a kultúrpolitika egy hibát vétett. Nevezetesen azt, hogy átengedett egy filmet, ami terroristákról szólt. A film siker lett, s ennek nyomán a „Mindennap merénylet” is megjelenhetett. Nem csak ez, hanem a másik ilyen nagyszabású terroristás története „A neutron akció” is, melyben neutronbombákat lopnak el. Fazekas Attila ezt is megrajzolta, és a Fülesben ez is siker lett. Ráadásul a képregény lapjain az egyik kormányügynököt Farkas Bertalan magyar űrhajósról mintázta!

Összegzőképpen ideírhatom: 2010-ben újra elolvastam a két regényt, ismét nagy élményben volt részem. A könyvet nem lehet letenni, izgalom és humor. A slusszpoén pedig az, hogy a „Védelem” főnöke magyar származású árva, akinek szülei korán meghaltak, és egy magánzsaru fogadta örökbe. Tőle tanulta a szakmát. Szerintem Nemere István a saját életéből villant fel képeket, amikor ezt említi, úgy vélem, '56-ból. Azt nem tudom, hány kiadása volt a könyvnek, nekem az első van meg. Azt azonban tudom, hogy a korabeli tabu miatt a könyv nem jelenhetett meg időben. Így lemaradtunk egy vagy több folytatásról, amit a mester siker esetén egész biztosan megírt volna. A két történet, a „Mindennap merénylet” és „A veszély ösvényein” igazi csemege, és mindenkinek, aki írással bíbelődik, ötletadó, hasznos minta. Szívből ajánlom, bár esetleg nem könnyű a beszerzése.

A fent hivatkozott, Nemere Istvánnal történt beszélgetés letölthető honlapunkról, a <http://www.lidercfeny.hu/radio/lfradio009.mp3> címről.

Homoergaster

WarCraft Legendák – Első kötet

A Warcraft a Blizzard Entertainment által megteremtett, jól hangzó márkanév, amit még 1994-ben ismerhettünk meg, amikor megjelent a Warcraft: Orcs and Humans című RTS játék. Az azóta eltelt évek során a Blizzard még két RTS játékot és azokhoz egy-egy kiegészítőt készített, illetve újtára bocsátották a World of Warcraft című MMORPG-t, ami jelenleg is játékosok tömegét vonzza világszerte. Persze a számítógépes produktumokon kívül számos más termék is megjelent, amely a név sikerére épít: regények, társasjátékok, kártyajátékok, műanyag figurák, warcraftos lángszóró stb. A Warcraft legendák első kötete is illeszkedik ebbe a sorba: a mű egy tizennégy részesre tervezett, a TOKYOPOP és a Blizzard együttműködésének eredményeként létrejött képregénysorozat első része. Egy magyar nyelvre lefordított, a Deltavision kiadásában megjelent példánynak nemrég lettem boldog tulajdonosa; hiába, az ember gyarló, és igyekszik megszerezni a kedvenc világához kapcsolódó anyagokat :-)

A kötet négy történetet tartalmaz, melyek többé-kevésbé kapcsolódnak a Warcraft világához. A képregények fekete-fehérek, képi megjelenésük stílusa nem egyöntetű, de ez egyáltalán nem baj. Én nem vagyok nagy képregény-rajongó, ugyanis általában regényeket olvasok, és számomra furcsa, ahogyan a képregények – szükségszerűen – tömörítik a történetet, de jelen kötet mégis nagy élményt jelentett számomra. Kb. két hete érkezett meg a képregény, és azóta már kétszer olvastam végig.

Mit is találunk a kötetben? Négy, különböző szerzők és rajzolókat által készített képregényt, amely közül három elég komor hangulatú, csak egyet találtam közülük viszonylag könnyednek.

Az első történet címe: Bukottak. *A Warcraft: Napkút-trilógiában ábrázoltak folytatásaként a Richard Knaak – Kim Jae-Hwan szerzőpáros Magashegy Trag, a bátor tauren történetét meséli el, aki a Jégárnyak eseményeit követően új létre ébred – de immár élőhalottként...* Nem olvastam az előzményeket, így nem tudom, hogy szegény tauren milyen utat járt be eddig, de úgy tűnik, hogy igencsak rájárt a rúd... Nem akart élőholt maradni, így problémájával felkeresett egy tauren sámánt, de a dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogy ő elképzelte. A történet nem ér véget az utolsó képkockán; folytatása következik.

A második történet: Az utazás. *Andorhal Csapás dűlta tájaira vezető útja során aranyra és izgalmakra éhes kalandozók csapata ragad magával egy egyszerű földművest – és változtatja meg ekként mindörökre a férfi és családja életét.* Egy klasszikus kalandozócsapat története, akik egy kicsit túlbecsülik lehetőségeiket. A bociszemű képregénystílus miatt először kissé

idegenkedtem ettől a résztől, de a történet miatt megérte végigolvasni.

A harmadik történetet arról szól, hogy *Hogyan szerezzünk barátokat. Szörkentyű Lászlónak, a gnóm mérnöknek a háza zsúfolásig van látszólag teljesen hasznavehetetlen találmányokkal, maga a feltaláló pedig hajlamos a lehető legalkalmatlanabb pillanatokban kinyilvánítani a véleményét. Amikor egy troll kezd*

dúlni a várost, kiderül: talán mégis csak László az egyedüli, a képes lecsitítani a dühöngő bestiát... A kötet egyetlen könnyed hangvételű története: törpék és egy kissé antiszociális, ám jóindulatú gnóm mérnök esete a brutális trollal; szerencsére happy endnek lehetünk tanúi. Maga a mese nem igazán kapcsolódik a Warcraft világához, bármely szokványos fantasy világban játszódhatna. Egyébként ennek a résznek az előzetese volt az, ami egyáltalán felkeltette az érdeklődésemet a kötet iránt: hogy lehet valakinek olyan rettenetes neve, hogy Szörkentyű László? Sajnos ez a névfordítás egyébként is jellemző a magyar nyelvű Warcraft-könyvekre, bár a kiadóknak biztosan jó okuk van arra, hogy Szörkentyű Lászlót, Setétlápot és Bölcsfület szerepeltetik a fordításokban.

A negyedik történet címe: Tisztességes csere. *Feketeujjú Norit Tóriumbányától a Zsákmánypartig olyan kovácmesterként ismerik, akinek a kiváló minőségű pengéiből bárki vásárolhat, amennyiben hajlandó azt megfizetni. Amikor a mester Tombolónak, a hírhedt banditának és gyilkosnak ad el egyet az általa készített fegyverek közül, tragédiában fogant és vérbe fülő kaland veszi kezdetét...* Egy törpe kovácmester magányos bosszúhadjáratát követhetjük végig. Az események ez esetben sem igazán kapcsolódnak a Warcraft-világhoz, de ettől függetlenül élvezetes a képregény.

Összességében tetszett a Warcraft Legendák, ebben persze az is szerepet játszik, hogy a Warcraft név nagyot dob az olvasói élményen. Úgy vélem, hogy pozitívan lehet értékelni ezt a kezdeményezést: remélem, hogy a további beígért tizenhárom részt is hamarosan kezünkbe vehetjük.

Kapitány

